

[Alfred Jensen.]

af de forslag, der her behandles, og som får den største betydning for tjenestemændene fremefter.

Det har jo vist sig ved udvalgsbehandlingen, at det har været muligt for enkelte grupper at få ændret ved det foreslåede. Jeg er ikke i stand til at afgøre, hvor meget det betyder, men jeg kan da se, at de, der har talt stærkest, har fået mest. Det forekommer mig, at der er andre, der har fremført begrundelser, som for os at se, der ikke har haft mulighed for at gå i dybden — som man kan gøre, når man deltager i kommissions- eller udvalgsarbejde — er lige så berettigede som de begrundelser, der er fremført fra dem, der har fået indrømmelser. Derfor vil jeg nok tro, at hvis der havde været noget mere tid, både inden kommissionens arbejde blev gjort til forslag og mellem afgivelsen af udvalgets betænkning og andenbehandlingen i tinget, ville tjenestemændene have haft mulighed for at nå frem til et mere tilfredsstillende og dermed også mere betryggende resultat for såvel tjenestemændene som samfundet som helhed. Det er klart, at når man ikke har levnet mere tid, er det vanskeligt for tjenestemændene at gøre deres synspunkter gældende og vel også at skaffe sig lydhørhed i udvalget, men jeg håber da, at der mellem anden og tredje behandling bliver mulighed for de tjenestemænd, der mener, at deres røster ikke er blevet hørt, og at man ikke har lagt tilstrækkelig vægt på deres argumentation, til at udvide og gennemføre deres argumentation for udvalget. Heri ligger også håbet om, at det vil give sig udslag i nye ændringer i de forslag, der nu ligger på tingets bord.

Det er klart, at for en lille gruppe som den, jeg tilhører, har det ikke været muligt i løbet af det par dage, der har været til rådighed, at sætte sig ind i det materiale, der her foreligger, i de ændringsforslag, der er stillet. Det er ikke muligt at se dybden i hvert enkelt af dem — selv om den ærede ordfører sagde, at mange af dem var af mindre betydning. Men dertil kommer jo, at de også skal ses i deres sammenhæng. Det gør det endnu vanskeligere. Derfor er det klart, at de betragtninger, jeg kommer til at gøre her,

vil være præget af de omstændigheder, hvorunder jeg og min gruppe har måttet gennemgå materialet og tage stilling dertil, og det vil sige, at det ikke vil være muligt for os at tage stilling til samtlige 191 ændringsforslag og naturligvis heller ikke til alt det, der har været fremført i udvalget, og som kan ses gennem betænkningen eller høres gennem ordførerens beretning, eller til det materiale, som er tilsendt udvalget, og som ved siden af er tilsendt folketingets medlemmer og i vid udstrækning også tilflydt offentligheden. Det vil ikke være muligt for mig; jeg må begrænse mig til at gøre nogle bemærkninger om enkelte af de forhold, der er omtalt i betænkningen, og om enkelte af ændringsforslagene.

Jeg har hæftet mig ved, at man har behandlet en henvendelse fra Ingeniør-Sammenslutningen, og at man her står fast på det, man allerede i 1946 var enig om, og som da kom til udtryk i betænkningen, at ingeniørstillinger bør besættes efter ansørgernes kvalifikationer uden hensyn til uddannelse. Jeg er tilfreds med, at man fastholder dette synspunkt og fremfører det i betænkningen, men jeg vil dog håbe, at man også i administrationen efterlever det, der her er sagt. Ved første behandling blev det slået fast, at man havde en vis tilbøjelighed til at se bort fra det, når man ansatte ingeniører, idet man ikke tog tilbørligt hensyn til de teknikumuddannede. Jeg håber altså, at det, der her står, også betyder, at administrationen lægger sig det på sinde i fremtiden.

Jeg har også hæftet mig ved bemærkningerne om, at tjenestemænd i kommuner, koncessionerede selskaber o. lign. ikke burde have større lønforhøjelser end dem, der er hjemlet i de forslag, vi her behandler. Jeg vil dog mene, uanset hvilke berettigede ønsker der kan være i den retning, at man ikke kan afskære de pågældende tjenestemandorganisationer fra at føre forhandling med de instanser, hvorunder de sorterer, og med hvem de kontraherer angående løn og pension. Går man for stærkt videre ad den vej, der her er antydnet, vil det jo betyde, at de organisationer, der omfatter de pågældende tjenestemænd, ikke får nogen mulighed for reel forhandling. De er jo ikke med i lovforslagene her, de har ikke været